

This poem is available for free public use only on 20th March 2011, as part of the worldwide readings in support of the internationales literaturfestival berlin's Freedom for Liu Xiaobo appeal.

Liu Xiaobo

ČEKAJTE ME TI I PRAŠINA (You Wait for me with Dust)

- za moju suprugu, koja čeka svaki dan

ništa ti nije preostalo, ništa
osim da me čekaš, zajedno s prašinom našega doma
te naslage prašine
mnogobrojne, toliko naslaga, u svakom kutku
a ti ne bi razgrnula zastore
i pustila da svjetlo uznemiri njihov duboki mir

na policama leže rukopisi prašinom pokriveni
na tepihu šare progutala je prašina

kad mi pišeš pismo, voliš
pustiti da ti pero upije nekoliko zrnca prašine
ja ih osjetim kad me u očima zabole

sjediš tamo po cijeli dan
ne usuđujući se ni da se makneš
da koraci tvoji ne bi povrijedili prašinu
trudiš se čak i da dišeš tiše
tišinom tom mi priču pišeš.

u ovim vremenima zagušljivim
ta prašina jedina ti je odana

dok pada po tvome vidu, tvom dahu i tvom vremenu
i u najdublju dubinu tvoje duše
gradeći grobnicu iz dana u dan
gomila se od nogu

doseže grudi
dopire do grla

znaš, ta grobnica
tvoje je najbolje mjesto za počinak
dok me čekaš tu
gdje te niko neće uznemiriti

zato ti voliš prašinu
u tom mraku, u toj tišini se gušiš
čekajući, mene čekajući
čekaj me u prašini, čekaj me!

ne daj sunce da uđe, ne daj zrak da se makne
samo pusti da te pažljiva prašina sahrani
samo pusti sebi da u san padneš u prašini

dok se ja ne vratim

a onda se napokon preni iz sna
skini prašinu s kože i sa duše.

kakvo čudo će to biti – ti ćeš se vratiti iz mrtvih.

9. april 1999.

Poem translated by Ferida Duraković,
PEN Center in Bosnia-Herzegovina, Sarajevo
www.penbih.ba